

Blanc o negre, tot depèn

El Govern balear ha sorprès tothom amb una proposta de finançament quasi “a la catalana”. Tanmateix, convé no oblidar la gran capacitat de canvi d'opinió del president balear.

premsa madrilenya més propera als socialistes ho considerarà, sens dubte, una demostració de la incoherència del PP. A Catalunya se saludaren alguns aspectes de la proposta balear (agència tributària, necessitat de definir la “solidarietat” balear a través del pagament d'impostos, ús de la balança fiscal com a raó per a la reivindicació de més pressupost...) perquè convergien amb les ànsies del Govern del Principat. Sens dubte, aquestes opinions són raonables, perquè Matas es va situant, cada vegada més, a l'avantguarda reivindicativa, i molt per sobre de, per exemple, el que comporta l'acord PP-PSOE al País Valencià per a la reforma estatutària, que Francesc Camps ha fet pública tot just ara fa poc més d'una setmana. Tanmateix, i tenint en compte sobretot la capa-

citada de canvi d'opinió del president illenc en molt poc temps, no convé donar per definitiu res del que anunciï. Al capdavant, tant de canvi d'opinió converteix les seues reivindicacions en mera tàctica dins l'estratègia general de la guerra interna del PP.

En efecte, així sembla que sigui si es relacionen els diferents posicionaments de Matas amb les reclamacions del tripartit. Primer, Matas no volia cap reforma estatutària; segon, quan el PP perdé el poder al Govern estatal, el balear es convertí en l'abanderat de la reforma; tercer, quan semblava que Zapatero obria un procés de canvi profund a tot l'estat, Matas volia tanta autonomia com el que més –i que l'Estatut incorporàs concretament el finançament–, i quart, ara, quan el Govern espanyol

obliga a desvincular reformes d'estatuts del finançament, l'illenc ja no parla d'aquest lligam que pocs mesos abans era imprescindible. La incoherència sembla absoluta, llevat que s'hi sumi un altre element: Catalunya, que és la destinatària, directa o indirecta, de les actituds de Matas. En la primera fase, el balear no volia saber res de cap reforma, en especial la que reclamava el tripartit; a la segona, volia tanta reforma com Catalunya; a la tercera, no acceptava res de relacions bilaterals amb l'estat –com volia Catalunya–, i tampoc res de finançament particular –com exigia el tripartit–, sinó tots iguals i incorporant el finançament a l'Estatut, i a la quarta, ara, desvincula completament el finançament de la reforma, que és el que no voldria Catalunya.

Catalunya esdevé un element fonamental per a Matas dins la guerra interna del PP espanyol. Com és sabut, els conservadors fan de la seva furibunda oposició al tripartit una de les peces tàctiques clau de l'estratègia per intentar erosionar Zapatero. Així, Matas s'oposà obertament a les tesis del tripartit, i ara sembla que, en part, les assumeix per poder-les anorrear –amb la reclamació de la generalització del finançament o, també, de tantes competències com pugui tenir el Principat, a l'estil del que reclama el pacte valencià PP-PSOE–, en el context de la lluita que protagonitza per ser el principal “baró” autonòmic del PP, en competència directa amb Camps. En aquest sentit, no sembla que la guerra vagi a favor dels interessos del balear, sobretot perquè Mariano Rajoy es mostra al costat a Camps. Al contrari, Matas pertany a l'àrea d'influència de Zaplana, el qual s'encaixa dins el grup més integrista, d'obediència a Aznar, que s'oposa al grup que representarien Rajoy, Gallardón, Camps o Piqué. És significatiu que Matas, especialista en supervivència política, ha començat a intentar convergir amb Piqué, potser per no arriscar-ho tot a una banda.

Panorama complex, tot plegat, en el qual es mesclen moltes qüestions: reformes d'estatuts, finançament, situació general del PP espanyol, la brega PP-PSOE a Espanya..., i per sobre de tot, una cosa clara: que per a Matas tot pot ser blanc o negre. Tot depèn.

Miquel Payeras

L'escenari polític de Sabadell ha canviat de la nit al dia. El tripartit, PSC-ERC-IC, s'ha trencat per la manca d'entesa dels dos socis minoritaris amb l'alcalde socialista, Manel Bustos. Mesos enrere, CiU també abandonà el consistori per discrepàncies amb l'alcalde. En mig any, el PSC ha passat de no tenir gairebé oposició a quedar-se tot sol. La majoria absoluta de què disposa és una garantia per acabar la legislatura, però a partir d'aquí s'obren les incògnites i tots els escenaris imaginables són possibles. Tots, menys un: CiU, Esquerra i Iniciativa tenen clar que no repetiran l'experiència.

Es pot tenir majoria absoluta i incloure l'oposició en l'equip de govern? A Sabadell, una ciutat de gairebé dos-cents mil habitants, co-capital del Vallès Occidental, la resposta ha estat que no. El que fa dos anys semblava un escenari polític idíl·lic ha acabat generant múltiples tensions i divisions, algunes de les quals han esdevingut irreconciliables. Un cop tancada la seva etapa al govern, CiU, ERC i ICV qualifiquen l'actitud de l'alcalde durant aquest temps de "poc dialogant", "populista", "de control desmesurat als seus opositors" i "d'enfrontament constant amb els diferents col·lectius de la ciutat". Unes acusacions que els socialistes neguen i, per contra, afirmen que es deuen, només, a una estratègia dels seus antics socis per justificar la seva sortida del govern. En tot cas, els uns i els altres coincideixen a criticar que l'alcalde Bustos té una personalitat molt forta. "Un home que no deixa indiferent, com tampoc hi deixava Jordi Pujol o l'actual president de la Generalitat, Pasqual Maragall", argumenta el secretari d'organització del PSC, José Zaragoza, des de Barcelona. Però, posats a comparar, CiU hi troba més similituds amb l'autoritarisme dels darrers anys de José María Aznar, i ERC, IC i l'Entesa —una llista local i progressista que, igual com el PP, s'ha mantingut des d'un primer moment en l'oposició— coincideixen a dir que la majoria absoluta ha magnificat la prepotència i l'egocentrisme del personatge.

La ciutat, dividida en dos blocs. L'oposició assegura que l'actitud poc dialogant i desafiant de l'alcalde ha di-

Quan el tarannà és un problema

L'alcalde de Sabadell
Manel Bustos.